

Anarkian lähtökohtia

Sandra Jeppesen

2004

Sisältö

Aksiooma X: Anarkismi ei ole valkoisten liike	4
Aksiooma 6: Anarkismi ei ole sukupuolittuneen heteroseksuaalisen yksiavioisuuden liike	5
Aksiooma j: Anarkismi ei ole kolonisaation liike	6
Aksiooma a: Anarkia ei ole terveruumisten työkykyisten ihmisten liike	7
Aksiooma £: Anarkia ei ole uudentyypistä marxismia	8
Aksiooma q: Anarkiassa ei ole kyse työläisistä	9
Aksiooma //: Anarkismi ei ole miesten liike	10
Aksiooma &: Anarkistit käyttävät kieltä eri lailla	11
Aksiooma elämä: Anarkia on yhteiskunnallista pysyväiskulttuuria, yhdessäelämisen tapoja	12
Aksiooma nyt: Anarkia on taistelua nykyhetkestä	13
Aksiooma ~: Anarkia on kulttuurin tuotantoa	14
Aksiooma ^: Anarkia ei ole protestiliike	15
Aksiooma E: Anarkia on tapahtumia	16
Aksiooma mikä tahansa: Anarkia ei ole väkivaltaa tai väkivallattomuutta	17
Aksiooma Z: Anarkia on kestävyyttä	18
Aksiooma kumoa: Anarkismi on poisoppimista	19

Olen innoissani siitä, että nykypäivän anarkistisen politiikan teoriasta käydään keskustelua – jos ei nyt kiivasta, niin keskustelua joka tapauksessa. Sen sijaan että keskittyisin tämän keskustelun yksityiskohtiin – pyrin tarjoamaan erilaisen lähestymistavan debattiin anarkistisesta teoriasta (tai siihen, mitä jotkut kutsuvat post-anarkismiksi).

Mielestäni anarkistisen politiikan teoriassa tarvitaan syvää luotausta anarkistisen liikkeen sädehtivimpään sisimpään sekä sitoutumista niihin keskusteluihin, jotka myllertävät ruohonjuuritason piireissä ja eletyissä vallankumouksellisissa käytännöissä. Tämä on valtava projekti, enkä pysty tai ole edes halukas esittämään ratkaisuja nykypäivän anarkistiselle politiikalle. Sen sijaan ehdotan joitakin lähtökohtia, jotta anarkistinen teoria säilyisi tai muuttuisi relevantiksi siihen anarkiaan nähden, jota harjoitetaan kaduilla.

Aksiooma X: Anarkismi ei ole valkoisten liike

Pakollista luettavaa jokaiselle anarkistiteoreetikolle on Elizabeth Martinezin loistava artikkeli ["Where Was the Color in Seattle?"](#). Siinä käsitellään niitä alentuvia tapoja, joilla valkoihoiset yrittävät organisoida värillisten ihmisten kanssa (so. organisoida heitä), sekä niitä kysymyksiä, jotka valkoisten anarkistien täytyy kohdata, jotta heistä voisi tulla kunnon liittolaisia värillisten kanssa. On myös olemassa Colors of Resistance -kollektiivi, -pienlehti ja -nettisivut, Anarchist People of Color -nettisivut, Lorenzo Kombo Ervinin erinomainen kirja *Anarchism and the Black Revolution* sekä Raise the Fist -nettisivut, vain joitakin mainitakseni. Jokaisen anarkistisen teorian täytyy sisältää rasismianalyysi, jossa tarkastellaan yleensä värillisten ja erityisesti värillisten anarkistien esiintuomia ongelmakohtia ja organisoitumiskysymyksiä.

Aksiooma 6: Anarkismi ei ole sukupuolittuneen heteroseksuaalisen yksiavioisuuden liike

Emma Goldman asetti seksuaalisuuden, vapaan rakkauden, ei-yksiavioisuuden ja taistelun omien ruumiidemme hallinnasta osaksi anarkistista politiikkaa jo miltei sata vuotta sitten. Tämän päivän anarkisteissa on sukupuolista kirjavuutta vähän kaikkialla. Seksuaalisuus, seksuaalinen suuntautuminen ja sukupuolisuus ovat tärkeitä anarkistista kulttuuria rakentavia käytäntöjä. Ei-yksiavioisuus, monirakkaudellisuus, radikaali yksiavioisuus, pan-sukupuolisuus, trans-sukupuolisuus ja koko joukko vastarinnan uusia sukupuolisuuden kategorioita tai kategorisoinnin vastaisuutta haastaa perinteiset seksismin, heteroseksismin ja heteronormatiivisuuden määrittelemät sukupuoli- ja seksiroolit. Mies/nainen ja maskuliini/feminiini -binaarisuudet ovat teemoja ja käytäntöjä, jotka herättävät kiihkeää keskustelua anarkistien yhteisöissä ja kokoontumisissa. Me luemme poststrukturalistisia sukupuolisuusteoreetikkoja kuten Judith Butleria ja Eve Sedgwickiä ja kirjoitamme aiheesta niin pienlehtiin, runoihin kuin teoriakirjoihinkin. Ja enemmänkin: me elämme sitä päivittäisten (ja öisten!) käytäntöjemme moninaisuudessa ja rikkauksessa. Tämän päivän anarkistisen teorian tulee osallistua tälle alueelle ja käsitteellistää ruumis olennaisena taistelun tilana.

Aksiooma j: Anarkismi ei ole kolonisaation liike

Jos post-kolonialismi on teoreettinen ala, joka ainakin joissakin muodoissaan teoretisoi nykyisiä kolonialismin vastaisia taisteluja, niin alkuperäisväestöjen suvereenisuustaistelut voidaan nähdä post-kolonialismin käytännöllisenä puolena. Anarkistit ovat liittoutuneet itsemääräämisestään taistelevien alkuperäisväestöjen kanssa sellaisissa paikoissa kuin Grassy Narrows, Cold Lake jne. Elaho Valley Anarchist Horden kaltaiset ekoanarkistiryhmät vaativat kaikkien luovuttamattomien alueiden palauttamista alkuperäisväestöille. Me luemme Ward Churchilliä, Gord Hilliä ja Redwireä. Valkoihoiset post-kolonialistianarkistit etsivät suuntaa itselleen sellaisilta ryhmiltä kuin AIM ja Native Youth Movement, mukaan lukien Chiapasin taistelut. Tässä kontekstissa käydään tärkeää keskustelua kansallisvaltion käsitteen tiimoilta. Kuinka alkuperäisväestöjen suvereenisuuden puolustajien tarve puolustaa kansallisuutta on ristiriidassa anarkistien hylkäämisen kansallisvaltion kanssa? Anarkistisen teorian täytyy hylätä kolonialistinen eurosentrismi sekä sitoutua ja muodostaa liittoja alkuperäisväestöjen taisteluiden ja teorioiden kanssa.

Aksiooma a: Anarkia ei ole terveruumisten työkykyisten ihmisten liike

Vammaisilla ja eri tavoin kykenevillä ihmisillä on merkittävä rooli anarkistisessa järjestötoiminnassa. Terveys ja hyvinvointi, mukaanlukien mielenterveys, tulee uudelleenmääritellä, jotta voidaan päästä eroon normatiivisuuden tukahduttavista odotuksista. Terveys ja hyvinvointi tulee nähdä asioina, joita kohden me kaikki pyrimme ja joiden saavuttamisessa me tuemme toinen toisiamme riippumatta kyvykkyydestä, mielenterveysongelmista, allergioista jne. Jokaisen ihmisen täytyy saada ilmaista ja asettaa rajat ruumiilleen sekä fyysiselle, emotionaaliselle ja psyykkiselle terveydelleen. Meidän täytyy voida sanoa, jos jokin ei sovi, ja sitä tulee kaikkien kunnioittaa. Meidän täytyy toiminnassamme tunnustaa kyvyiltään erilaisten ihmisten antamat panokset sekä jatkaa avoimuuden ja kaikkien mukana olemisen edistämistä. Ihmisillä on oikeus terveyteen, ja meidän tulee yhteisönä varmistaa tukemme tälle oikeudelle niin, ettemme saa toisiamme tuntemaan itseään hankaliksi tai vaativiksi. Jokaisen ihmisen tarpeet ovat ylimmäisinä; jokaisella on oikeus määritellä omat tarpeensa ja saada ne myös täytetyiksi. Anarkistisen teorian täytyy tunnustaa vammaisuutta ja erityisryhmiä koskevien teorioiden tärkeys ja laajentaa omaa rajoittunutta avoimuuden käsitettään.

Aksiooma £: Anarkia ei ole uudentyyppistä marxismia

Anarkismi ei ole marxismin köyhempi lattajalkainen sisko. Anarkistit katkaisivat välinsä marxisteihin, kun Bakunin heitettiin ulos Ensimmäisestä Internationaalista. Eikä paluuta ole, ja kuka sitä edes haluaisi. Anarkismi torjuu kerta kaikkiaan proletariaatin diktatuurin, keskittävän valtiovallan, organisaatiot keskuskomiteoineen, talouden keskeisyyden ja monet muut ylivallan ja autoritaarisuuden muodot, jotka voivat säestää marxilaista ajattelua ja sosialistisia järjestöjä. Ehkäpä post-marxilaisten itkemä vasemmiston hajaannus onkin toisenlaista organisoitumista: tuhansien yhteiskunnan radikaaliin muutokseen sitoutuneiden pienryhmien esiinpurkautumista, mitä vanhan polven vasemmistolaiset keskittävine malleineen eivät oikein ole tajunneet. Anarkismi ei ole mikään uusi kolmas tie sekavuuteen ajautuneille vasemmistolaisille, jotka takertuvat vanhentuneen ajattelunsa uppoavaan laivaan. Anarkia on elämäntapa, elämisen käytäntöä, joka perustuu vapauteen sorrosta ja kaikenlaisesta ylivallasta sekä jaettuihin voimavaroihin ja pakkokeinojen ylittämiseen. Anarkistista teoriaa ei tarvitse liittää marxilaiseen teoriaan, mikä tarkoittaisi vain jumiutumista marxilaisen historian hyllyvään suohon. Meidän tulee pikemminkin välttyä tuolta historialta. Anarkia on marxismin etäinen serkku: luova, vapaamielinen, itseriittoinen, do it yourself -vallankumouksellinen. Marxilaisuuden epäonnistunut avioliitto kommunismin kanssa sai miehen ajattelemaan, että siinäpä vasta seksikäs (ja hänhän on!), mutta suoraan sanottuna nainen ei ole kiinnostunut. ☒Ollaan ystäviä☒, hän toteaa.

Aksiooma q: Anarkiassa ei ole kyse työläisistä

Useimmat ihmiset eivät pidä työstä. Miksi haluaisimme järjestää elämämme ja tavoitteemme jonkin sellaisen mukaan mitä yleensä yritämme vältellä? Työläisten kollektiivit ovat hyvä asia siinä mielessä, että ne yrittävät parhaansa mukaan muuttaa kapitalistiselle työn käsitteelle ominaista riiston suhdetta. Mutta ihmisten tuottamien tavaroiden tai heidän tuottamiensa palveluiden täytyy silti sopia kapitalistiseen järjestelmään. Unohtakaa siis se! Anarkiassa ei ole lainkaan kyse työnteosta toisille ihmisille. Kyse on työstä itseä varten. Enkä nyt tarkoita itsensä työllistämistä verottajan määritelmän mukaisesti. Tarkoitan työskentelyä omassa puutarhassa niin että voi ruokkia itsensä; työskentelyä taideteosten, videoiden, nettisivujen tai kirjoittamisen parissa niin että voi ilmaista itseään; työtä rakentaaksesi oman yhteisen kodin niin että sinulla on paikka jossa asua; työtä ihmissuhteiden hyväksi ja opiskelua sellaisten asioiden parissa jotka ovat relevantteja omalle elämällesi; työskentelyä seksuaalisuutesi suhteen niin että voit miellyttää itseäsi. Työskentely toisille ihmisille ei ole hauskaa, eikä identiteetti joka perustuu riistettävänä olemiseen – sitähän sinä olet pönkittäessäsi kapitalismia – ole mikään identiteetti. Vittuun työ! Ja lukekaa Bob Blackiä! Anarkistisen teorian täytyy erottautua työläisen esineistynyttä kategoriasta koskevista marxilaisista päähänpinttymistä ja miettiä mahdollisuuksia luoda maailma ilman köyhyyttä maailmassa ilman palkkatyötä.

Aksiooma //: Anarkismi ei ole miesten liike

Kapitalismi on. Anarkismi taas on liike täynnä naisia. Vahvoja naisia, ärhäköitä naisia, taistelulle omistautuneita naisia. Naisia jotka ryntäävät mellakka-aidoille, jotka sietävät kyynelkaasua, poliisin raakuutta, muoviluoteja, pippurisumutetta ja vain jatkavat taisteluaan. Naisia jotka matkustavat pummilla, rakentavat taloja, liftaavat ja joilla on useita partnereita; he pitävät myös kotinsa lämpiminä, huolehtivat toisistaan ja toistensa lapsista, kuuntelevat huolella ihmisten puhetta, rakentavat yhteisymmärrystä ja jakavat voimavarojaan. Anarkafeminismissä on kyse siitä, että naiset ovat oikeasti tasa-arvoisia miesten kanssa, sekä siitä että kieltäydytään toisten sortamisesta. Se ei ole feminismiä, joka haluaisi tehdä naisista pankinjohtajia, saada heidät taistelemaan lasikattoja vastaan. Pikemminkin se heittää tiilen lasikaton läpi ja kiipeää ulos tuosta tornista kohti purppuraisen mehukasta iltataivasta. Lukekaa L. Susan Brownin anarkafeminismiä teoksesta *Reinventing Anarchy, Again*. Lukekaa *Shoot the Women First*. Miehet saattavat puhua kovempaa, tarttua mikrofoniin useammin, prostituoida itsensä medialle useammin ja tukkivat listat tietokoneillaan (sen muuten voisi lopettaa!) ✕ mutta he eivät pyöritä showta. Kukaan ei pyöritä showta. Anarkistisen teorian on sisällettävä anarkafeminisminsä, eikä mitenkään jälkikäteen tai lisähuomautuksena (kuten: oho, meinas unohtua naiset/homot/värilliset/alkuperäisasukkaat/vammaiset), vaan ymmärtäen naisten (homojen/värillisten/alkuperäisasukkaiden/vammaisten) ratkaiseva rooli anarkistisissa järjestörakenteissa, teoreettisessa kehityksessä, suoran toiminnan taktiikoissa, sorron vastaisessa kamppailussa, kulttuurin tuotannossa jne.

Aksiooma &: Anarkistit käyttävät kieltä eri lailla

CrimethIncin teoksessa *Days of War, Nights of Love* listataan osana kirjan sisällöttömyysluetteloa CrimethIncin vastasanakirja. Kyseisessä osassa tarkastellaan vanhoja tapoja, joilla kieltä käytetään, väärinkäytetään ja hyväksikäytetään, ja muotoillaan uusia vallankumouksellisia tapoja ymmärtää sellaisia asioita kuten ideologia ja media. Arkipäivässään anarkistit käyttävät kieltä toisin. Me käytämme sanaa *asiallinen*, kun me tarkoitamme että tapa, jolla ihminen on, on hyvä *sen* sijaan että käyttäisimme sanaa *normaali*, koska se ilmaisee normatiivisuuden sortavaa psykoanalyttistä merkitystä, jonka me anarkistit hylkäämme. Me käytämme sanaa *pervo* positiivisesti tarkoittamaan sukupuolivallankumouksellisia. Me käytämme liitettä *trans* ilmaisemaan, että henkilö on vaihtanut tai vaihtamassa sukupuoltaan. Emme käytä sanaa *spektakulaarinen* siinä merkityksessä, että joku asia olisi todella mahtava, vaan aivan päinvastoin: että homma on pelkkää suurta spektaakkelia ilman että tavallisella kansalla on mahdollisuutta osallistua. Me käytämme sanaa *hyvä tyyppi* viittaamaan ihmisiin, jotka ovat liittolaisiamme taistelussa. Me käytämme sanaa *toveri* tarkoittamaan ihmisiä, jotka ovat omistautuneet taistelulle, jota me tuemme ja jota kohtaan osoitamme solidaarisuutta ja joka tukee meitä sekä ilmaisee sitä, että tämä suhde on vastavuoroinen ja vailla hallinnan pyrkimyksiä. Me emme käytä termiä *valkoinen ylemmyys* Ku Klux Klanin tarkoittamalla tavalla (eli valkoiset valtaan), vaan tarkoittamaan sitä, että valkoiset ovat jo vallassa Pohjois-Amerikassa ja että se on huono juttu. On paljon muitakin sanoja, joita anarkistit käyttävät erityisellä tavalla. Tapa jolla käytämme kieltä on tärkeä osa taisteluamme. Poststrukturalismin esiintuomat diskurssianalyysi ja semiotiikka voivat olla hyödyllisiä kehitettäessä anarkistista semiotiikkaa.

Aksiooma elämä: Anarkia on yhteiskunnallista pysyväiskulttuuria, yhdessäelämisen tapoja

Anarkismi on elämistä yhdessä muiden ihmisten kanssa. Se on sitä, että päätökset tehdään niin lähellä kuin mahdollista niiden ihmisten toimesta, jotka ne toteuttavat ja jotka joutuvat elämään noiden päätösten seurausten kanssa. Se on keskinäistä apua, voimavarojen jakamista ja itsensä ylläpitämistä pitkällä tähtäimellä. Kyse on siitä, että yhden ihmisen hyvä liittyy vääjäämättä kaikkien hyvään ja on siten täsmälleen sama asia. Näin ajatellen anarkistisena käytäntönä voi olla autokollektiivi, asumiskollektiivi, pysyväiskulttuurinen maatalouskollektiivi, yhteisön puutarhakollektiivi, terveydenhoitokollektiivi, kirjakauppakollektiivi, anarkistinen lukupiiri, polkupyörien yhteiskäyttöverkosto, tietotyöläisten osuuskunta, vapaa koulu, vapaa yliopisto, jaettu päivähoito jne. Anarkistisen teorian täytyy ottaa huomioon ne anarkistisen yhteiskunnallispysyväiskulttuurisen käytännön monet muodot, jotka ovat jo olemassa, ja ottaa huomioon se, miten ne haastavat yhteiskunnan pakkovaltaisia suhteita.

Aksiooma nyt: Anarkia on taistelua nykyhetkestä

Anarkia on elämistä intohimoisesti tässä hetkessä. Se on halua ja rakkautta, vapautta ja luovuutta. Se on pyöräretki kuuden parhaimman kaverisi kanssa pitkin kapeaa kuoppaista maantietä. Se on laittomia viljelmiä, itsenäisiä mediasivustoja, teatteria valvontakameroiden edessä; se on taide-esitys jossa ihmiset hajottavat seinät ja kylpevät sitten altaassa jossa on kallista shamppanjaa; se on viskattu tiiliskivi joka murtaa kytän solisluun, ja bileet joissa jokainen tanssii alastomana hylätyn yritysrakennuksen katolla tai ikimetsää halkovan muinaisen joen varsilla. Anarkia on elämää. Se ei ole kuolleita sanoja sivulla, jonka joku kuolleiden valkoisten heteromiesten joukko on kirjoittanut. Anarkistisen teorian täytyy paneutua situationistisiin (The Revolution of Everyday Life jne.) ja post-situationistisiin (CrimethIncin Days of War, Nights of Love jne.) teksteihin pohtiakseen, mitä anarkistisen liikkeen elinvoiman takana väräjäää.

Aksiooma ~: Anarkia on kulttuurin tuotantoa

Anarkistit tekevät asioita ~ asioita jotka eivät ole teoriaa eivätkä käytäntöä. Anarkistit tekevät taidetta ja lähettävät sen matkaan ympäri maata, kuten Drawing Resistance -taidenäyttely. Anarkistit tekevät pienlehtiä ja sarjakuvia ja vaihtavat niitä muiden anarkistien kanssa tai myyvät niitä kirjakaupoissa nimellistä korvausta vastaan. Anarkistit tekevät antologioita, jolloin julkaisun oikeudet dehierarkisoituvat kuten kirjoissa Drunken Boat tai Resist!. Anarkistit luovat puutarhoja kasvattaakseen meitä ylläpitävää ruokaa. Anarkistit luovat runoutta ja lukevat sitä ääneen ystävilleen iltasatuina tai nuotiopiirissä, anarkistikahviloissa tai radikaalitapaamisissa. Anarkistit kirjoittavat tarinoita taisteluista poliittisen ja henkilökohtaisen vapauden puolesta. Anarkistit tuottavat julkaisuja kuten Anarchy: A Journal of Desire Armed, Arsenal: A Magazine of Anarchist Strategy and Culture, Green Anarchy, North-Eastern Anarchist, Insurrectionary Anarchism jne. On kirjaimellisesti tuhansia ruohonjuuritason anarkistikirjoittajia, -taiteilijoita, -runoilijoita ja -sarjakuvataiteilijoita, mukaan lukien kaikki Seth Tobocmanista Jaggi Singhiin ja Starhawkiin, ja me olemme kaikki, jokaikinen, aktiivisia kulttuurin tuottajia. Tuottamamme kulttuuriset artefaktit ovat teoriaa ja käytäntöä, yhtä hyvin kuin ei-teoriaa ja ei-käytäntöä. Anarkistisen ajattelun tulee ottaa huomioon anarkistisen kulttuurituotannon merkittävä panos.

Aksiooma [^]: Anarkia ei ole protestiliike

Tämän päivän anarkistinen liike ei millään muotoa ole sama kuin nk. globalisaation vastainen liike. Se ei ole noussut tuosta liikkeestä eikä se myöskään pyri olemaan keskeinen toimija siinä. Anarkia ei ole Maailmanpankin, Yhdysvaltain hallituksen tai Euroopan Unionin keskitetyn johtajuuden vastustamista, vaikka anarkistit saattavatkin osallistua protesteihin näitä sorron ja ylivallan muotoja vastaan. Anarkistisessa liikkeessä ei jos voimme ylipäänsä tunnustaa että sellainen on ei ole kyse protestista. Anarkistit eivät anna valtaa kenellekään, emmekä ole kiinnostuneita neuvottelemaan oman sortomme ehdoista pääsemällä mukaan IMF:n tai Amerikan vapaakauppa-alueen päätöksentekoprosesseihin. Me emme halua päästä istumaan pöydän ympärille, se ei ole syy miksi me protestoimme, ja itse asiassa se on syy miksi me joskus emme protestoi. Kun me anarkistit protestoimme, me emme hyväksy valtion antamia määräyksiä siitä kuinka protestoida (siis Bill Clintonin määritelmää siitä kuinka olla hyvä protestoija), vaan me protestoimme omilla ehdoillamme. Tätä kutsutaan suoraksi toiminnaksi. Se ei ole protestoinnin muoto vaan elämäntapa. Katsokaa Toronto Video Activist Collectiven video June 15th ja Cascadia Collectiven video Breaking the Spell: Eugene Anarchists and the WTO. Anarkistisen teorian täytyy nähdä protestiliikkeiden tuolle puolen. Sen täytyy antaa arvo suoran toiminnan merkittävyydelle ja kieltäymyksellemme laillinen-laiton -binarismista.

Aksiooma E: Anarkia on tapahtumia

Reclaim the Streets on merkittävä speaktaakkeliin vastainen tapahtuma, jossa kyseenalaistuu koko se tapa, jolla tapahtumia oletetaan järjestettävän. Siinä ei ole johtajuutta, ei yhdistävää pää-
töksentekoa, ei yhtä suuntaa johon tapahtuma etenisi, ei yhtä asiaa joka siinä tapahtuisi. Sillä ei ole keskipistettä. Lontoon RtS:ssä on lukemattomia ulottuvuuksia: kaikkialla alueella on ihmisiä tanssimassa ja syömässä samalla kun turhautuneet ja voimattomat kytät pyörivät ympäriinsä; RtS muuttaa kaupungin valtavaksi katufestivaaliksi, jossa jokainen osallistuu ohikulkijoita myöten. Anarkistit pistävät asioita liikkeelle. He polttavat poroksi, räjäyttävät kappaleiksi, panevat matalaksi, rakentavat, vuorovaikuttavat ja osallistuvat. Väliaikaiset autonomiset alueet, radikaalit kokoontumiset, anarkistiset kirja- ja vapauskaupat, anarkistiset jalkapallo-ottelut, anarkistiset katubileet. Nämä tapahtumat ovat elämäämme ja ne muuttavat elämäämme. Meistä tulee pikemminkin osallistujia kuin kuluttajia. Me tapaamme muita osallistujia, tovereita joiden kanssa jaamme nämä tapahtumat, jaamme elämäämme. Lukekaa Guy Debordin Speaktaakkeliin yhteiskunta. Anarkistisen teorian tulee tunnustaa tällaisten tapahtumien merkitys anarkistisen kulttuurin, teorian ja käytännön luomisessa.

Aksiooma mikä tahansa: Anarkia ei ole väkivaltaa tai väkivallattomuutta

Kiistat niissä mielenosoitusten järjestäytymiskokouksissa, joihin olen osallistunut, ovat keskittyneet taktiikkakysymykseen siitä, minkä jotkut ihmiset ovat halunneet luokitella "väkivaltaisuudeksi" tai "väkivallattomuudeksi" pyrkiessään kontrolloimaan mielenosoitusta. Quebecissä Pohjois-Amerikan vapaakauppa-alueen vastaisissa mielenosoituksissa vuonna 2001 CLAC (antikapitalistinen konvergenssi) omaksui periaatteen "taktiikkojen moninaisuus", joka tarkoitti sitä, että mitä moninaisimpia protestin muotoja käytettäisiin, minkä jokainen joutui hyväksymään; toisin sanoen ei ollut mitään ryhmää, joka olisi määrännyt mielenosoittajia tekemään sitä tai olla tekemättä tätä: eivät kytät, eivät lait, eivät mellakka-aidat, eivätkä varsinkaan järjestävä taho tai muut sidosryhmät. Mediassa mielenosoitusta luonnehditaan joko väkivaltaiseksi tai väkivallattomaksi, hyväksi mielenosoitukseksi tai pahaksi mielenosoitukseksi jne., mutta nämä kaksinaisuudet tulee kaataa, koska ne rakentuvat sen kaltaiselle autoritaariselle ajattelulle, jonka anarkistit hylkäävät kerta kaikkiaan. Lukekaa Ann Hansenin kirja *Direct Action: Memoirs of an Urban Guerrilla* ja Franz Fanonin *Sorron yöstä*. Kysymys ei ole siitä, onko omaisuuden tuhoaminen väkivaltaa mikäli toisia ihmisiä ei vahingoiteta, eikä siitä ovatko kytät väkivaltaisia (höh!), vaan ovatko käsitteet väkivaltaisuus ja sen vastakohta väkivallattomuus lainkaan hyödyllisiä ah- taessaan meidät kahden leirin loukkuun ja rajoittaessaan meitä. Elämä ei ole mikään joko-tai. Jos poststrukturalismista on jotain hyötyä anarkistiselle teorialle, niin sen hyöty voisi olla juuri tämänkaltaisten binaarisuuksien kritiikissä.

Aksiooma Z: Anarkia on kestävyyttä

Keskittyessään elämään nykyhetkessä anarkistit haluavat rakentaa kestäviä yhteisöjä, kollektiiveja, viljelmiä, suhteita, asumista, työskentelyolosuhteita jne. Me näemme maailman olevan ekologisen romahduksen partaalla emmekä hyväksy valtayhteiskunnan antroposentrismiä, jonka mukaan asia on okei emmekä myöskään valtayhteiskunnan kieltäytymistä omien toimintojensa seurauksista. Ekosysteemit, biodiversiteetti, pysyväiskulttuuri, laiton ruokatarvikkeiden viljely, syväekologia, veganismi, metsästys ja keräily, luonnonmukaisuus sekä muut ympäristölliset ja ravintoon liittyvät huolenaiheet ovat olennaisia anarkistiselle keskustelulle kestävyydestä; ne viitoittavat teitä meidän elämäntapavalinnoillemme. Vihreät anarkistit vastustavat geneettisesti muunneltuja organismeja, kloonausta sekä kaikenlaista geenimanipulaatiota. Jotkut vihreät anarkistit ovat luddiitteja – he hylkäävät teollisen yhteiskunnan kokonaisuudessaan. Jotkut vihreät anarkistit ovat sitä mieltä, että työväenliikkeestä on tullut irrelevantti, koska työn ei pitäisi olla elämämme keskipiste ja nykyinen työn järjestys tuhoaa ihmisten ja planeettamme terveyden. Lukekaa Vandana Shivan Biopiracy, Green Anarchya, John Zerzanin Running on Emptiness: The Pathology of Civilization tai muita hänen teoksiaan. Jokaisen anarkismin teorian tulee ottaa huomioon keskustelu kestävyydestä ja sen saavuttamisen tavoista.

Aksiooma kumoa: Anarkismi on poisoppimista

Aivan kuten koko yhteiskuntakin sisältää anarkistinen ja kaikki muukin radikaali järjestötoiminta valtavasti sisäistä sortoa. Me olemme sisäistäneet ylivallan muotoja, joita me tiedostamatta sovellamme päivittäisessä vuorovaikutuksessamme toisten kanssa. Ne nousevat rasistisesta, kapitalistisesta, seksistisestä, heteroseksistisestä ja vammattomuutta ihannoivasta yhteiskunnasta, joka opettaa meille, kuinka käyttää valtaa toisten yli saadaksemme sen mitä haluamme. Meidän tulee oppia tästä kaikesta pois. Meidän tulee kuunnella enemmän toisiamme, olla avoimempia ja suvaitsevaisempia, olla vastaanottavaisempia kun meille huomautetaan alistavasta käyttäytymisestämme sekä oppia uusia ja parempia tapoja elää ja olla vuorovaikutuksessa toisten kanssa. Me emme voi hyväksyä että "pojat on poikia", "syö tai tule syödyksi", "vahvimman eloonjääminen" tai mitään muitakaan vääriä latteuksia, joilla yhteiskunta viitsiikin selittää päivittäisen elämämme eriarvoisuuksia, jotka kääntyvät sietämättömäksi käyttäytymiseksi toisia kohtaan. Tovereitamme kohtaan. Läheisiämme kohtaan. Sisäinen sorto hajottaa yhteisömme ja vaikeuttaa työmme jatkamista toistemme kanssa. Anarkistisen teorian täytyy poisoppia ulossulkevista tavoista ilmaista ajatuksia. Sen täytyy poisoppia ylivallan muodoista, joiden mukaan kaikki valkoiset hyväkuntoiset heteromiehet saavat osakseen automaattisesti kunnioitusta ja sananvaltaa. Sen sijaan tulee kuunnella ja kunnioittaa sitä näkökulmien kirjoja, joka raikaa nykyisin toimivien anarkistien näkökulmien laajasta monimuotoisuudesta.

Nämä aksioomat eivät ole tyhjentyviä; eivätkä ne millään muotoa ole määräyksiä. Ne ovat vain joitakin huomioita anarkian moninaisuudesta käytännössä. En usko, että kukaan voi sisällyttää sitä kaikkea organisoivaan tai teoretisoivaan työhönsä. En myöskään usko mihinkään yhtenäisteoriaan (poststrukturalismiin varsinkaan), joka käsittäisi kaikki nämä kiistakohdat sekä monia muita joita ei tässä mainita ollen jonkinlainen anarkistinen ohjenuora kaikesta. Mikään tässä käsittelemistäni taisteluista tai ideoista ei myöskään ilmene riippumatta muista, vaan ne kaikki ovat rihmastollisen verkoston keskinäisessä suhteessa olevia risteyskohtia. Siksi ajattelenkin, että teoreetikkoja tulisi olla mahdollisimman paljon työskentelemässä yhdessä tai erikseen; että jokainen henkilö on todellakin anarkian teoreetikko, minkä hän ilmaisee pannessaan ajatuksensa ja vakaumuksensa likoon niin käytännöllisen kuin abstraktin muutoksen puolesta. Mitä useampi meistä kirjoittaa ajatuksiaan ylös, sitä parempi. Keskustelun täytyy jatkua myös suullisesti kuten tapahtuu opintopiireissä, lukuryhmissä, radikaalien tapaamisissa jne.

Kun teoreetikkoja on näin paljon, tulisi myös anarkistisia teorioita olla mahdollisimman paljon. Mitä enemmän, sitä mukavampaa, kuten kapitalisti sanoisi. Todellista anarkiaa. Itse asiassa on ehkä vain yksi asia, josta voimme olla yksimielisiä: että työtä riittää. Ei sittenkään (ks. aksiooma q). Sanokaamme sen sijaan että leikkimistä riittää. Anarkistinen teoria kuten käytäntökin on pohjimmiltaan leikkiä. Leikkivistä anarkistijalkapalloilijoista ja sukupuolisuudellaan leikkivistä aina sanoilla leikkijöihin asti. Kun leikistä tulee auktoriteetin kumoamisen muoto – niin vakavia kuin nämä kysymykset ovatkin – me leikimme henkemme edestä!

Lähteet:

- Anarchist People of Color -sivut. <http://www.illegalvoices.org/apoc>

- Blechman, Max, ed. *Drunken Boat: Art Rebellion Anarchy*. New York: Autonomedia, 1994.
- Butler, Judith. *Gender Trouble*. New York: Routledge, 1990.
- Churchill, Ward. *A Little Matter of Genocide: Holocaust and Denial in the Americas, 1492 to the Present*. City Lights, 1998.
- Cohn, Jesse and Shawn P. Wilbur. "What's Wrong With Postanarchism?" IAS-sivut.
- Colors of Resistance Collective. *Colors of Resistance*. Omakustanne, 2000.
- Colours of Resistance -sivut. <http://colours.mahost.org>
- CrimethInc. *Days of War, Nights of Love: Crimethink for Beginners*. Olympia: CrimethInc. Workers Collective, 2000.
- Debord, Guy. *Spektaakkelin yhteiskunta*. Summa, 2005. (*Society of the Spectacle*. 1967. Detroit: Black and Red, 1983.)
- Deleuze, Gilles and Felix Guattari. *A Thousand Plateaus: Capitalism and Schizophrenia* Vol. 2. 1980. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1987.
- Ehrlich, Howard J. ed. *Reinventing Anarchy, Again*. San Francisco: AK Press, 1996.
- Ervin, Lorenzo Komboa. *Anarchism and the Black Revolution*. <http://www.illegalvoices.org/bookshelf>
- EZLN. *Communiqués of the Zapatista Army of National Liberation (EZNL)*. 1996.
- Fanon, Frantz. *Sorron yöstä*. Helsinki: Like, 2003. (*The Wretched of the Earth*. New York: Grove, 1968.)
- Goldman, Emma. *Anarchism and Other Essays*. 1917. New York: Dover, 1969.
- . *Living My Life*. Volume 1 & 2. 1931. New York: Dover, 1970.
- Graeber, David. "The New Anarchists." *New Left Review* 13 Jan-Feb 2002 (61-73).
- . and Andrej Grubacic. "Anarchism or the Revolutionary Movement of the Twenty-first Century." *Znet*, Jan 6 2004.
- Guattari, Felix. *Chaosophy*. New York: Semiotext(e), 1995.
- . *Soft Subversions*. New York: Semiotext(e), 1996.
- Hansen, Ann. *Direct Action: Memoirs of an Urban Guerrilla*. Toronto: Between the Lines, 2001.
- IAS (Institute for Anarchist Studies): *Theory and Politics* -sivut. http://www.anarchist-studies.org/publications/theory_politics
- Knabb, Ken, ed. & trans. *Situationist International Anthology*. Berkeley: Bureau of Public Secrets, 1981.
- Kraus, Chris and Sylvere Lotringer, eds. *Hatred of Capitalism/A Semiotext(e) Reader*. New York: Semiotext(e), 2001.
- Marable, Manning. *How Capitalism Underdeveloped Black America*. 1983. Cambridge: South End, 2000.
- Marcos, Subcommandante. *Zapatistas In Their Own Words*. London: ds4a, 1994.
- Martinez, Elizaberth (Betita). "Where Was the Color in Seattle?" *Color Lines* v.3 no.1 Spring 2000.
- May, Todd. *The Political Philosophy of Poststructuralist Anarchism*. Pittsburgh: Pennsylvania State University Press, 1994.
- McQuinn, Jason, "Unohtakaa vasemmisto!" (*Post-Left Anarchy: Leaving the Left Behind*). IAS-sivut.
- Newman, Saul. "The Politics of Postanarchism." IAS-sivut.
- Raise The Fist -nettisivut. <http://www.raisethefist.com>

- Sedgwick, Eve Kosofsky. *Epistemology of the Closet*. Berkeley: University of California Press, 1990.
- Staudenmaier, Peter. *Anarchists in Wonderland: The Topsy-Turvy World of Post-Left Anarchy*. IAS-sivut.
- Tobocman, Seth. *War in the Neighbourhood*. New York: Autonomedia, 1999.
- . *You Don't Have to Fuck People Over to Survive*. New York: Soft Skull, 1999.
- Vaneigem, Raoul. *The Revolution of Everyday Life*. Paris: Gallimard, 1967. Uusintapainos, London: Rebel Press, 2001.
- Zerzan, John. *Elements of Refusal*. Columbia, MO: Columbia Alternative Press, 1999.
- . *Running on Emptiness: The Pathology of Civilization*. Los Angeles: Feral House, 2002.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Sandra Jeppesen
Anarkian lähtökohtia
2004

Haettu 6.7.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/2006091102244154>
☒Seeing Past the Outpost of Post-Anarchism. Anarchy: Axiomatic☒ ilmestyi useilla
nettifoorumeilla (esim. IAS-sivut alla) alkuvuodesta 2004. Suomeksi Väärinajatteliija no.1 (2005),
s. 8-11. <http://vaaris.org/> Suomennos: Hannu Toivanen & Ulla Vehaluoto.

fi.theanarchistlibrary.org